

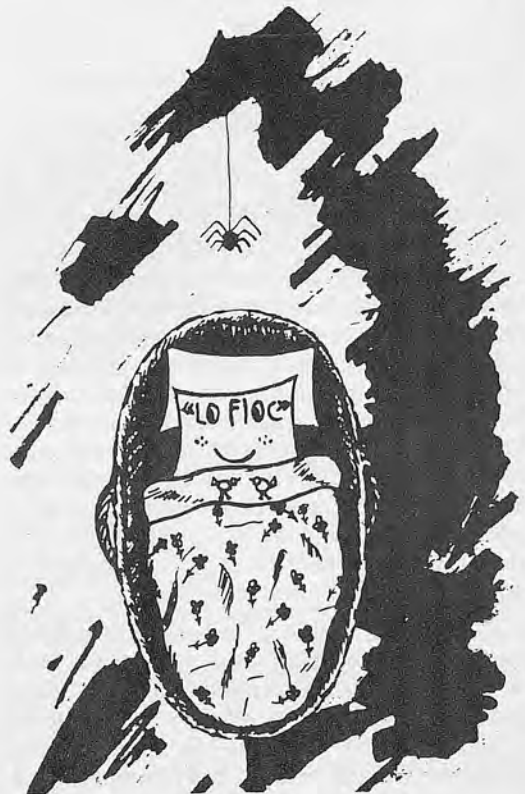
Recordant un part històric

Arnau de les Guinarderes

La casa està de festa perquè «**Lo Floc**» ha assolit els primers setanta-cinc números, que ve a ser com la seva entrada simbòlica a la majoria d'edat. Ja em perdonarà, qui m'hagi de perdonar, si revelo algunes interioritats familiars relatives a l'històric part de la nostra revista, però és que de parides com aquesta no se'n fan cada dia.

L'embaràs va durar una mica més d'un any (si fa o no fa com el d'una somera) el temps just que transcorregué entre la creació del CERAP i el naixement de la revista; ningú no podrà dir, doncs, que els progenitors fessin Pasqua abans de Rams. El part -sense dolor- tingué lloc el mes de maig de l'any 79 als baixos de ca la Rosina, a la carretera, a la llum d'una bombeta de 60 W. i envoltada de pols, trastes vells i unes banderes com d'aquí a allà que les aranyes, testimonis muts de l'event, havien teixit pacientment. Aquella ambientació decorativa de l'estança, com un portalet de Betlem digne de la millor representació dels pastorets, delatava la situació de quasi indignència de la família cerapera. El Salvador Gras que assistia el part en qualitat de llevadora, mentre lligava el melic al nadó, va fer la pregunta de rigor: «**-I com li posarem?**». Tots els presents van dir-hi la seva. De cop, un parent, que traginava palanganes d'aigua calenta, se'n recordà del mot FLOC que, un any abans, al peu de les mil·lenàries runes de la vil·la romana dels Molins Nous, durant un esmorzar arqueològic, havia proposat, en versió oracle del s. XX, el Josep M. Toda, com a patronímic, precisament, del nou nat Centre d'Estudis, el qual fou desbancat pel d'Arnau de Palomar. «**-Eureka! s'anomenarà EL FLOC**» cridà unànimament l'atrafegada parentela «**-Atureu-vos!** -féu el Ventura Gili que no parava de jugar amb el pot de «polvos talco»- **i si en comptes de l'article EL hi incorporéssim l'article LO com un toc d'originalitat lingüística?**». Dit i

fet. «**-Ara que ja l'hem batejada -digué, mentre feia un tragué d'aigua del Carme, una tia soltera molt afectada pel part-, i tractant-se d'un fill col·lectiu, caldrà donarla, a dida**». Som-hi, doncs. «**-A veure -prosseguí la tieta marejada- qui hi ha a la família que tingui experiència en preparar biberons informatius, canviar calcetes literàries i fer bolquers gràfics?**». Tots els reunits, com un sol home, van girar-se cap a un racó del paritori, es miraren l'Eugeni Perea que feia magarrufes a l'infantó amb el semblant il·luminat de satisfacció, i s'escoltà aquesta

veu a cor: «-Eugeni, t'ha tocat». Ell, lacònic i disciplinat com un espartà, respongué: «-Tot sigui per la causa».

«Lo Floç» quan vingué al món, cal admetre-ho, no era una d'aquelles criatures que pesen tres o quatre quilos i que són l'admiració de tothom. Ben al contrari, era tan esquifideta i tan desvalguda que semblava setmesina. Les veïnes envejoses i les comares xafarderes van treure faves d'olla: «-No sé si la salvaran, diuen que ha nascut malaltissa. -Ai! i que no la tenen a l'incubadora, doncs?. -Ca, dona, ca. Que no ho veus que per no gastar-se els quartos l'han tinguda a casa. -M'han dit que és pàl·lida i primeta com un full de paper. -Pobre angelet! tanta mercè li faria Déu si la prengué. -Sí, perquè si no ha de ser dreta i igual que els altres, ja em diràs tu quina creu». Però els progenitors desoïnt mals auguris, comentaris i veus malostrugues varen agafar el toro per les banyes i, immutables, assumiren la seva criança dirigida, evidentment, per l'Eugeni Perea qui, per cert, no resultà ser una dida seca. Ell sabrà quantes llesques de pa amb tomaca cul-

tural, quantes sopes d'all intel·lectual i quants biberons de llet de vaca cultural no haurà fet durant aquests setanta-cinc números. I aquí la teniu! feta una mossa que fa anar de cap i poll a més d'un jovenet presumit i a més d'un vell calavera.

Família, que per molts números seguiu fent allò que «Lo Floç» ha estat i és: **una revista... que es pugui llegir.**

NOTA POST PARTUM:

En la històrica partida de «Lo Floç» també hi prengueren part altres persones que no he citat, com: El Salvador Coll que s'inventà un bres que podia anar penjat a la paret. El Josep Ferran que se la mirava amb microscopi. L'Abert Montserrat que pel sant li regalà la primera vidriola. El Josep M. Riu que igual la vacunava com li rentava les gasses. El Valerià Romero que li contava rondalles fantàstiques sobre ibers i romans. El mateu Salvat que li féu la primera foto amb el culet enlaire i la Maria Dolors Solé que li comprava robeta a fiar.

QUALITAT A
BON PREU!

Dr. Fleming, 4
Riudoms

SUPER SPAR